

קוֹנְטֵרַס

גְּלוּי אֱלֹקוֹת

יגלה את אמתת מציאותו יתברך, ואיך שאין שום תכלית אחרת בזה העולם, רק להמשיך עצמו אליו יתברך, אשר דבר זה הוא הנעימות והערבות הטובים והיקרים ביותר לנצח נצחים.

*

בגוי ומיסד על־פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו,
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל־פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על־ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר אֹר רַבְּנוּ ז"ל
הוּא אֹר הַגְּאֻלָּה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה
אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּגִלּוֹי אֱלֻקוֹת
כְּזֶה, עַד שֶׁבְּהִכָּרַח שִׁיפְתַּח פִּיּו לְדַבֵּר עִמּוֹ
יִתְבַּרְךָ, הֵינּוּ מִי שֶׁמְכַנִּיס בְּדַעְתּוֹ אֶת לְמוֹד
רַבְּנוּ ז"ל שֶׁהוּא לְמוֹד שֶׁל גִּלּוֹי אֱלֻקוֹת,
בְּהִכָּרַח לוֹ לִפְתַּח פִּיּו וּלְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ,
כִּי כִּפִּי הַתְּגִלוֹת שֶׁנִּתְגַּלֶּה לוֹ גִּלּוֹי אֱלֻקוֹתוֹ
יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹ-כֵן פּוֹתַח פִּיּו וּמְדַבֵּר עִמּוֹ
יִתְבַּרְךָ, כִּי מְרַב אֹר אֱלֻקֵי שְׁמַאִיר בּוֹ
רַבְּנוּ ז"ל, נִפְתַּח הַפֶּה וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ,
מֵאַחַר שֶׁמְרַגֵּישׁ שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ אִתּוֹ, עִמּוֹ
וְאַצְלוֹ, וְלִכֵּן כָּל מִי שֶׁמְקַבֵּל יוֹתֵר מֵרַבְּנוּ
ז"ל יוֹתֵר מֵאִיר בּוֹ גִּלּוֹי אֱלֻקוֹת, וּמְדַבֵּר
יוֹתֵר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקיח)

קוֹנְטֵרַס

גְּלוּי אֱלֹקוֹת

א.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקִיָּים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהַלְּבִישׁ עֲצָמוֹ בְּכָל מָה שֶׁלְּמִרְאָה עֵינֵינוּ, וְזוֹ צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֲבוּדַת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל — לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַדַּעַת הַזֶּה, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, דָּבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֲלֹא בְּהַשְׁגַּחַת הַמְּאֻצִּיל הָעֲלִיּוֹן, וּכְפִי שֶׁהָאָדָם מְכַנֵּס בְּעֲצָמוֹ יְדִיעוֹת אֱלֹהִים, כֵּן הוּא זוֹכֵה לְטִהָר וּלְזַכֵּךְ אֶת נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וּנְשָׁמָתוֹ, וְזוֹכֵה לְהַעֲשׂוֹת כְּלִי שֶׁתִּמְשֹׁךְ בּוֹ שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ. יוֹיִרִי יי

שְׁנַמְשֶׁךְ אַחַר הַיְדִיעָה הַזֹּאת, שְׂאֵז יִגָּאֵל מִכָּל צְרוּתָיו. כִּי בִיִּדְעוֹת אֱלֹהִים, שְׁהָאָדָם יוֹדֵעַ בִּיִּדְעָה בְרוּרָה וּמְחֻלָּטָה, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, הוּא מְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי בָאֵין סוּף בְרוּךְ הוּא, וְיִוְדַע וְעַד אֲשֶׁר הַכֹּל מִמְנוּ יִתְבָּרֵךְ, הַיְדִיעָה הַזֹּאת בְּעֲצָמָה מְטַהֶרֶת אֶת הָאָדָם מִכָּל מִיָּנִי פְגָמִים וְעוֹנוֹנוֹת וְלִכְלוּכִים שְׁלִכְלִיךְ עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי חֲטָאֵיו הַמְרַבִּים, וְזוֹכָה לְטַהֲרָת וְזִכּוּן הַנְּפֶשׁ; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמִכְנִים בְּעֲצָמוֹ יְדִיעוֹת אֱלֹהִים.

ב.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר אֵין דְּבַר כְּזֶה, שְׁיִכּוֹל לְהַסְתִּיר וְלְהַעֲלִים וְלִכְסוֹת אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי גַם בְּתוֹךְ הַכְּסוּי וְהַהַעֲלָם וְהַהַסְתָּרָה, גַּם שֵׁם נִמְצָא הָאֵין סוּף בְרוּךְ הוּא, וּבִיִּדְעוֹת אֱלֹהִים הוּא מְהַפֵּךְ אֶת גְּלוּתוֹ לְגִאֲלָה, כִּי תִכְףּ-וּמְיָד כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׁהַקְדוּשׁ-בְרוּךְ-הוּא מְסַתֵּר בְּכָל פֶּרֶט וּפְרָט, כְּכֹר אֵין זֶה הַסְתָּרָה. וְלִזְכוֹת לְזֶה אֵי אֶפְשָׁר אֲלֵא עַל-יְדֵי שְׁמַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׁרָגִיל בָּהּ, וּמְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר כָּלּוּל מְאוֹתִיּוֹת, וְכָל אוֹת וְאוֹת יֵשׁ לוֹ שְׂרֵשׁ מִהַסְפִּירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְעַל-כֵּן בְּזֶה שְׂאָדָם מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, מְצַרֵף אוֹתִיּוֹת אַחַת אֶל אַחַת עַד שְׁנַעֲשִׂית

תְּבָהּ, וְכָל תְּבָה וְתַבָּה הִיא כְּלִי לְהַמְשִׁכַת הָאוֹר אֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ גְּשָׁמִיּוֹת חֲמֻרִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-יַדֵּי
 שְׁהָאָדָם מְרַבָּה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, וּמֵאֲמִין בְּאַמוּנָה
 בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, אֲשֶׁר אֵין דְּבוּר הוֹלֵךְ לְבִטְלָהּ, אֲלָא כָּל
 דְּבוּר וְדְבוּר שְׁמֻדְבֵּר אֱלִיו יִתְבַּרְךָ, עַל-יַדֵּי-זֶה נִתְגַּלָּה
 אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי עַל-יַדֵּי שְׁמֻדְבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ,
 נִתְבַּרְר לּוֹ אֲשֶׁר לִית אַתָּר פְּנוּי מִיְנִיָּה, אֲזִי נִתְגַּלָּה עָלָיו
 אוֹר עֲלִיוֹן וְנוֹרָא מְאֹד, אֲשֶׁר שׁוֹם רָשַׁע וְרוֹדֵף אֵינוֹ
 יָכוֹל לְהִרְעֵ לּוֹ, מֵאַחַר שִׁיּוּדַע שְׁבָכָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שָׁם
 אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל-כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְהַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ,
 וְאַפְלוֹ שְׁעוֹבְרִים עָלָיו צִעַר וְיִסּוּרִים וּמְכַאוּבִים, דְּחֻקוֹת
 וְעֲנִיּוֹת וּמְרִירוֹת מְשׁוֹנְאִים אַרוּרִים, עִם כָּל זֹאת בְּזֶה
 שְׁמֻכְנִים אֶת עֲצָמוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַל-יַדֵּי שְׁמֻיַחַד
 וּמְצַרֵּף אוֹת בְּאוֹת, עַד שֶׁנַּעֲשִׂית תְּבָהּ, וּמִתְבָּה לְתַבָּה
 בּוֹנָה בְּנִין שֶׁל תְּפִלָּה, עַל-יַדֵּי-זֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְשִׁיף
 אֱלִיו אוֹר הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִצַּל מְכָל צְרוּתָיו, כִּי
 אֵין עוֹד מְקוֹם לְהַנְצִל מְכָל צְרוּתָיו וְעֲנִיּוֹתוֹ וְדְחֻקוֹתוֹ
 וְחֻלִּישוֹת הַדַּעַת שְׁמֻחֲלִישוֹת אֶת דַּעְתּוֹ וְשׁוֹבְרוֹת אוֹתוֹ
 בְּחֻרוּפִין וְגִדּוּפִין כְּמוֹ מִי שְׁבוֹרַח אֱלִיו יִתְבַּרְךָ, וְנִכְנָס
 בְּתוֹךְ תִּבְתֵּת הַתְּפִלָּה, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה בְּעֲצָמוֹ מִמְשִׁיף עַל
 עֲצָמוֹ אוֹר הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; וְעַל-כֵּן רָאָה אֶהוּבִי, בְּנֵי
 הַיָּקָר, לְהִיּוֹת חֲזָק וְאֲמִיץ בְּעִבוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה לְדַבֵּר

אליו יתברך, ותאמין איך שכל אות ואות מצטרפת וממשכת על עצמה אור נורא מהעולמות העליונים, ואם תהיה חזק ואמיץ בעבודה הקדושה הזו, אז יתגלה לך סוף כל סוף האור אין סוף ברוך הוא המסתתר בכל ההסתרות, ויתגלה אליך אשר אין שום הסתרות כלל, וכל ההעלמות והכסויים וההסתרות יתהפכו לך לגלוי אור עליון ונורא מאד; אשרי מי שמרגיל את עצמו בעבודה הקדושה הזו, שאז יתגלו עליו אורות עליונים, אורות צחצחות, ועולמו יראה בחייו.

ג.

צריך שתאמין, אהובי, בני היקר, אשר מלא כל הארץ כבודו, ואין בלעדיו יתברך כלל, ובזה שתכניס את עצמך באמונה הקדושה הזו, תעלה את כל הבריאה אליו יתברך, וזו התכלית שנבראת אליה — להוריד את השכינה בזה העולם, עד שיתגלה לך אשר אין בלעדיו יתברך כלל, דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, ועל-ידי-זה בעצמו תקרר את עצביך, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותך, ואפלו שעוברת עליך עכשו מרירות דמרירות, חרופין וגדופין וחלישות הדעת, שמחלישים את דעתך רשעים ארורים ושוברים אותך, תאמין באמונה ברוכה

וּמְזַכֶּכֶת, אֲשֶׁר שָׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מְסַתֵּר, וְעַל-יְדֵי-זֶה תוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּזֶה הָעוֹלָם, וּמָה גַם שְׁתַּעֲלֶה אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה, אֲשֶׁר זוֹהִי תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה, שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא חֹמֶר גַּם וְעַב מְסֻתּוֹכֵב בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּלֵא הָעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת, זֹכֶה לְגִלוֹת גַּם שָׁם אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתִבְרַךְ, וּמוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּזֶה הָעוֹלָם, וּמַעֲלֶה אֶת הָעוֹלָם אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה הוּא נִתְעַלֶּה בְּתְּכֵלִית הָעֲלִיָּה; אֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹסֵק בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, שָׂאז יֵצֵא מְגֻלוֹתָיו, וַיַּעֲלֶה תָּמִיד מַעֲלָה מַעֲלָה, אֲשֶׁרִי לוֹ.

ד.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, יְדִידִי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יְתִבְרַךְ כָּלֵל, וְהוּא יְתִבְרַךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקִיָּים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְצָרִיךְ לְהַכְנִיֵס אֶת עַצְמוֹ כָּל-כַּף בְּגִלּוֹי אֱלֻקוֹת, עַד שֶׁלֹּא יֵרָאֶה לְמֵרָאֶה עֵינָיו רַק אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתִבְרַךְ, וְזֶה הָאֲשֶׁר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר לְאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, וְזֶה עֵקֶר הַתְּכֵלִית שֶׁאָדָם נִבְרָא בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּדִּי שְׂיִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל הַתְּכֵלִית הַזֹּאת, לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְכֵל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, וְאֵז כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס אֶת עַצְמוֹ בִּידְעוֹת אֱלוֹהִים, כָּל הַחַיִּים שֶׁלוֹ כְּבָר חַיִּים אַחֲרֵים לְגַמְרֵי. כִּי בְּאִמַּת הַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, וְהָאָדָם צָרִיךְ

לבוא אל בטול כזה, עד שלא יראה שום דבר ולא ירגיש שום דבר רק את אמתת מצויאותו יתברך, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו כלל, רק בהשגחת המאציל העליון, ומי שזוכה להגיע אל מדרגה זו, אז הוא במדרגת צדיק, כי דרכו של צדיק מרב אור וחיית אלקות שמאיר בו, הוא מסביר פנים לכל אדם באהבה יתרה, וכל מה שעובר עליו צרות ויסורים, מרירות והרפתקאות מבית ומבחוץ, הוא מתזק עצמו, ואינו נופל בדעתו כלל, אלא אדרבה מקבל את כל בר ישראל בסבר פנים יפות מרב אור וחיית וזיו שמאיר עליו; כי בדרך כלל מי שזוכה להכלל באין סוף ברוך הוא, והוא תמיד חי חיים רוחניים שמאיר עליו "גלוי אלקות", הוא סובל ביותר, הן מעצמו — כי גופו אינו יכול לקבל את האור הזה, והן מבני ביתו — כי קשה וכבד להם לקבל רוחניות, כי סוף כל סוף הוא עבד ימים ושנים בהתמדה רבה, ומזכך את עצמו, עם כל זאת גם גופו הגשמי לא יכול לקבל את האור הזה, ועל-כן הוא סובל מה שסובל, ומכל שכן בני ביתו שהם קצת יותר רחוקים ממנו, קשה וכבד להם לקבל את האור הזה, ועל-כן הוא סובל צרות ויסורים מהם ומכל שכן וכל שכן אחרים, שלגמרי רחוקים ממנו, הם המצערים ומעיקים לו, וזה הוא צער השכינה, כי

הצדיק כל-כף דבוק בו יתברך עד שאין לפני מראה
 עיניו רק אמתת מציאותו יתברך, שזה שכינת עזו
 יתברך, וכל המעיק לצדיק הזה, הוא מעיק לשכינה,
 וזה צער השכינה וזו גלות השכינה, שהשכינה צריכה
 לטלטל את עצמה ממקום למקום ומדחי לדחי, ולסבל
 חרופין וגדופין, והכל מפני שאין מעריכים את אמתת
 מציאותו יתברך; ועל-כן אשרי ואשרי מי שמחזיק
 מעמד, ושום דבר שבעולם לא יכול לשבור אותו, והוא
 דבוק בחי החיים בו יתברך, ומקבל את כלם בסבר
 פנים יפות, שאז טוב לו כל הימים.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר כל בריאת
 האדם היתה רק כדי שיכיר את הקדוש-ברוך-הוא,
 ולידע ממנו יתברך, והבטול הזה שמבטל את עצמו
 לגמרי אליו יתברך צריך להיות 'ברצוא ושוב', כי אי
 אפשר להתבטל לגמרי, כי אז לא תהיה לו שום מציאות
 בזה העולם, והקדוש-ברוך-הוא ברא את האדם בזה
 העולם דיקא, כדי שישאר בזה העולם עד הרגע שיקרא
 לו למעלה, ועל-כן צריך להיות הבטול 'ברצוא ושוב',
 וכשהוא 'ברצוא' אז נתגלה אליו גלוי אלקות בזה,
 עד שאינו רואה ואינו שומע ואינו מרגיש משום דבר

רק אמתת מציאותו יתברך, ולהפוך כשהוא בבחינת
 'ושוב', גם אז מתנוצץ לצדיקים אור גדול ונורא מאד
 מ"גלוי אלקות", אך צריכים לקדש ולטהר את גופו
 הגשמי והחמרי, שיהיו לו כלים לקבל את האור הזה.
 ואיך זוכים לזה, לקדש ולטהר את גופו שיהיה נעשה
 כלי לגבי "גלוי אלקות"? על-ידי קיום המצוות, כי
 יש רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, ועל-ידי
 שאדם מקיים את מצוותיו יתברך, ושומר את עצמו
 לא לעבור על רצונו יתברך, על-ידי-זה בעצמו נעשה
 כלי שיתגלה בו גלוי האור אין סוף ברוך הוא, כי
 הרמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה הן כנגד
 רמ"ח איברי האדם ושס"ה גידי האדם, והן קשורות
 ומשולבות בעולמות העליונים, וכשאדם מקיים איזו
 מצוה או נזהר מאיזו עברה, חס ושלום, על-ידי-זה
 ממשיך על עצמו אור עליון ורוחני מאד, עד שגם גופו
 הגשמי והחמרי, העב והגס — מזדכך, ואז נעשה כלי
 לקבל בו "גלוי אלקות", אשר גם בעת ששכ מהבטול,
 מאיר בו האור אין סוף ברוך-הוא; אשרי מי שמקדש
 ומטהר את גופו החמרי והגשמי, ויהיה נעשה כלי
 לקבל האור אין סוף ברוך הוא.

ו.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! מִי שְׁזוּכָה
 לְהִתְבַּטֵּל וּלְהַכְלִיל בְּאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתָמִיד
 כָּל מַחְשַׁבְתּוֹ הִיא אֵיף לַעֲשׂוֹת אֶת רוּחַנִיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, הוּא חַי חַיִּים טוֹבִים, עֲרַבִים וּמְתַקִּים, וְלֹא
 חֶסֶר לוֹ שׁוּם דְּבָר, כִּי הוּא נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְהַגִּיעַ
 לָזֶה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים. וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר,
 אִם אַתָּה רוֹצֵה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים, עֲרַבִים וּמְתַקִּים,
 הַרְגֵל אֶת עֲצָמְךָ תָּמִיד לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמְךָ רַק גְּלוֹי
 אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאַל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוֹלָם רַק
 עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיְקָא יִתְגַּלֶּה אֵלֶיךָ
 "גְּלוֹי אֱלֹקוֹת" כְּזֶה, שְׁלֹא תֵאָדָר וְלֹא שַׁעֲרַת מִימֶיךָ,
 כִּי בְּאֶמֶת צָרִיף לְהַכִּין אֶת עֲצָמוֹ בְּהַכְּנִסוֹ לְקַדְשָׁה, הֵן
 עַל-יְדֵי יְגִיעָה רַבָּה בְּלַמּוּד תּוֹרָה, וְהֵן עַל-יְדֵי יְגִיעָה
 רַבָּה בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה, וְהֵן עַל-יְדֵי קִיוּם מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף נִזְדַּבֵּךְ, עַד שְׁנַעֲשֶׂה כְּלֵי לְגַבֵּי
 גְּלוֹי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְעַל-כֵּן עֲשֵׂה מֵה שְׁתַּעֲשֶׂה
 לְהִתְמַיֵּד בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּלְהִתְמַיֵּד בְּתַפְלָה
 וּבִקְשָׁה, שְׁתַּהֲיֶה רְגִיל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר
 כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא הַצְּלָחָה נְצַחִית, הַצְּלָחָה כְּזוֹ שְׂאֵין
 לְתֵאָר וּלְשַׁעַר כָּלֵל, וְכֵן תִּקְיִם אֶת מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ

בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי שְׂיִמְשֶׁךָ
 בָּךְ אֹרֶךְ הַיַּיִן סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיֵּאִיר עֲלֶיךָ אֹרֶךְ נוֹרָא
 וְנִפְלָא מְאֹד, שְׁלֵא תֵאֲרֶת וְלֹא שַׁעֲרֶת בְּחַיֶּיךָ כָּלֵל; הָעֵקֶר
 אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן רַק מְכַל מַה שְּׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ בְּרַח לָךְ אֱלֹיו
 יִתְבָּרֵךְ, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, כִּי אֵינְךָ עוֹד טוֹב בְּזֶה
 הָעוֹלָם כְּמוֹ מִי שְׁזוֹכָה לְבַטֵּל אֶת עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הָאֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ "גְּלוֹי אֱלֹקוֹת".

ז.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיָּקָר, שְׁעֵקֶר מַעֲלַת
 גְּדֻלַּת הַצְּדִיקִים הִיא כְּפִי מִדַּת הַבְּטוּל, שְׁזוֹכָה לְבַטֵּל
 אֶת עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי אֵל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלִהְיֶיךָ
 עַל עֲצֻמוֹ תָּמִיד "גְּלוֹי אֱלֹקוֹת", אֲשֶׁר אֵין לָךְ עוֹד
 עֲרֻבוֹת וְנַעֲיֻמוֹת בְּחַיִּים, כְּמוֹ מִי שְׂתַמִּיד זוֹכֵר אֶת
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיוֹדֵעַ וְעַד אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה
 הִיא רַק עֶצֶם אֲמִתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְדָבָר זֶה אֵי
 אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר לְאָדָם שְׂאִינוֹ אוֹחֵז בְּזֶה, כִּי עַל-פִּי-רֹב
 הָאָדָם מַחְמַת חֲמָרוֹ וַיִּשְׁוֹתוֹ, קָשָׁה וְכִבֵּד לוֹ לְקַבֵּל דְּבָר
 זֶה, כִּי סוּף כָּל סוּף הוּא רוֹאֶה עוֹלָם גְּשָׁמִי וְחֲמָרִי,
 וְרוֹאֶה הַפּוֹךְ גְּלוֹי הָאֱלֹקוֹת, כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁהַכֹּל טֹבֵעַ, כִּי
 רוֹאֶה רְצִיחוֹת וְגַנְבוֹת וְגַזְלוֹת וְשַׁחֲתוֹת, וְאֶחָד מְצַעֵר
 אֶת הַשָּׁנִי "וְכָל דְּאֵלִים גְּבַר", וְכִדּוּמָה כָּל מִינֵי שַׁחֲתוֹת

ומדות רעות שיש בעולם, האדם רואה לפני מראה עיניו, ועל-כן קשה וכבד לו לקבל את גלוי אלקותו יתברך, ומשם נפלו ונתרחקו רב רבם של בני העולם ממנו יתברך, עד שנדמה להם בדיוק ההפוך, כאלו, חס ושלוש, עזב אלקים את הארץ, ומשם נמשכות כל הקשיות והספקות והבלבולים והעקמומיות שנכנסים בלב האדם, עד שחי חיים מרים ומרורים ממות, וטועם טעם גיהנום בזה העולם ממש, רחמנא לישזבן, והכל מרב העקמומיות שנתעקם לבבו בקשיות ובספקות אחריו יתברך, שרואה שהכל מתנהג בדיוק ההפוך, "צדיק ורע לו רשע וטוב לו", רציחות ושחיתות, ואין לו שום תרוץ להבין מה שקורה בזה העולם, ועל-כן רב רבם של בני-האדם שכל-כף נפלו בדעתם והתיאשו לגמרי מחייהם, עד שמטיחים דברים כלפי מעלה, הכל מאחר שאי אפשר להם להבין את הנהגתו יתברך, לא-כן גדולי ומבחרי הצדיקים זוכים לביטל את עצמם לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, ולא אכפת להם שום דבר, הם רק רצים אחריו יתברך, ומתמידים בתורה ובתפלה, במצוות ובמעשים טובים, וזו כל מגמתם — איך לזכות למצא רק את הקדוש-ברוך-הוא, ונאפלו שהם בעצמם סובלים חרופין וגדופים, בזיונות ושפיכות דמים מהמון עם, שקמים עליהם

כָּל מִינֵי בְּעָלֵי עֵבֶרָה, וְחוֹלְקִים וְרוֹדְפִים אוֹתָם, עִם
 כָּל זֹאת לֹא אֶכְפַּת לָהֶם שׁוּם דְּבָר, הֵם מוֹסְרִים נַפְשָׁם
 רַק בְּעִבּוּרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְרָצִים רַק אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ דִּיקָא,
 עַל-יְדֵי-זֶה יִתְגַּלֶּה אֲלֵיהֶם גְּלוֹי אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּמַדְרָגָה
 הַכִּי עֲלִיוֹנָה. וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע שְׁלֹא בְּנִקְל מַגִּיעִים אֶל כָּל
 זֶה, כִּי מְנַסִּים אוֹתָם בְּכָל מִינֵי נְסִיווֹת, כִּי הֵם סוֹבְלִים
 יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי בְּאַמַּת לְזָכוֹת לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת
 אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, זוֹהִי הַמַּדְרָגָה הַכִּי גְבוּהָה שִׁישׁ בְּזֶה
 הָעוֹלָם, כִּי לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים הַמְּלֹאכִים הֵם
 נִשְׁמָה בְּלִי גּוּף, וְעַל-כֵּן בְּנִקְל לָהֶם לְקַבֵּל אוֹר רוּחָנִי,
 לֹא-כֵן הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא גִשְׁמִי וְחָמְרִי, וּמְסַבֵּב
 עִם אִשָּׁה וְיִלְדִים וּבְנֵי-אָדָם, וְהוּא צָרִיךְ לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת
 וְלִישֵׁן, וְצָרִיךְ פְּרֻנְסָה, אֲשֶׁר מִכָּל זֶה בְּהִכְרַח שִׁיפֵל אֶל
 גִּשְׁמִיּוֹת, וְיִשְׁכַּח, חֵס וְשְׁלוֹם, מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, עִם כָּל
 זֹאת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הַזּוֹכֶה לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
 וְלִקְיָם אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת גְּדוּלָּה,
 וּמִתְפַּלֵּל עָרֵב וּבִקְרָ וְצָהָרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, גַּם הוּא זוֹכֶה
 כָּל אֶחָד כְּפִי יִגִּיעַתוֹ וְטִרְחַתוֹ וְהִכָּנְתוֹ לְבַחֲיַנֵּת "גְּלוֹי
 אֱלֹקוֹת", וּמִכָּל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר
 מוֹסְרִים אֶת נַפְשָׁם פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמָעוֹ בְּעִבּוּרוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְהַפְּקִירוֹ אֶת עֲצָמָם לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי מִזֶּה הָעוֹלָם, וְאֵין
 לָהֶם שׁוּם רְצוֹן אַחֵר מִבְּלַעֲדֵי לְהַפְּלִל בְּרֻצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, הֵם

דִּיקָא נַעֲשִׂים כְּלִים לְהַמְשִׁכַת אור זיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי עָלֵיהֶם מְאִיר גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן אֶפְלוּ מִי שְׁעָדִין רְחוֹק מְאֹד מְאֹד מִכָּל זֶה, וְהוּא מְלֵא קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת וְחֻמְרֵיּוֹת, עָלָיו עַל-כָּל-פְּנִים לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ אֶל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים, וַיִּשְׁתַּדֵּל לִילֹךְ בְּעֲצָתָם, מֵאַחַר שֶׁהֵם כָּבֵר עָבְרוּ אֶת גְּדֹל הַנְּסִיווֹנוֹת הַקְּשִׁים וְהַמְּרִים, וַיִּלְמַד אֶצְלָם וַיִּקְבַּל הַתְּחִזְקוֹת וְעֲצוֹת וְהַדְּרָכוֹת וְהַנְּהַגוֹת יִשְׁרוֹת, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

ח.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵין עוֹד תְּכֻלִּית טוֹבָה כְּמוֹ הַתְּכֻלִּית הַזֹּו, שֶׁהָאָדָם יִגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת "גְּלוּי אֱלֻקוֹת", הֵינּוּ שְׂיַדַע וַיִּבִּין וַיִּשְׁכִּיל אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ הִיא לְבוֹשׁ לְגִבֵּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵף שְׁזוּהֵי מְדַרְגָּה גְּדוּלָהּ וּגְבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד, שְׁיִזְכֶּה לְרְאוֹת מִכָּל דְּבָר אֶת גְּלוּי אֱמֶתֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עִם כָּל זֹאת זֶה נִקְרָא עֲשֶׂר, כִּי אֵין לָךְ עוֹד עֲשֶׂר וְעֲשִׁירוֹת יוֹתֵר גְּדוּלָהּ מְזֵה, שְׁאָדָם זוֹכֶה לְהַמְשִׁיךְ בְּעֲצָמוֹ אֱמֶתֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר הִיא הַמְּדַרְגָּה הַכִּי עָלְיוֹנָה שֵׁישׁ לְהַשִּׁיג בְּזֶה הָעוֹלָם — רַק גְּלוּי אֱמֶתֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׁאֵין לוֹ בְּעוֹלָמוֹ רַק "גְּלוּי אֱלֻקוֹת",

ואינו מענין בשום דבר, רק שיתגלה אליו גלוי אלקותו
 ותברך, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבור אותו. ומי
 שזוכה להגיע למדרגה זו, הוא המאשר ביותר בחייו,
 כי "גלוי אלקות" הוא האשר הנצחי, וזו תכלית ירידת
 הנשמה אל זה העולם, לסגל בה תורה ומצוות ומעשים
 טובים, שכל זה הוא כלי והכנה שיזכה לדבק את עצמו
 באין סוף ברוך הוא. כי התורה היא חכמתו ותברך,
 וכשאדם לומד את התורה הקדושה, הוא נכנס בתוך
 חכמתו ותברך, ונכלל בו ותברך, וכמו-כן כשזוכה
 לקיים את מצוותיו ותברך, על-ידי-זה נמשך עליו שפע
 אור וזיו וחיות ודבקות הבורא ותברך שמו; אשרי מי
 שאינו מטעה את עצמו כלל בזה העולם, רק בורח
 תמיד אליו ותברך, ועל-ידי-זה בעצמו תגלה אליו
 "גלוי אלקות", כי באמת בזה העולם יכולים להטעות
 את עצמו מאד מאד, מאחר שנמצאים בתוך גשמיות
 העולם הזה, ויכולים לפל בנקבא דתהומא רבה, עד
 שיחשב כאלו הכל טבע ומקרה ומזל, ושפלוני מצליח
 — מפני שיש לו ראש יותר טוב, או אלמוני בריא —
 מפני שיש לו מזל טוב, כי באמת מי שזוכה לבטל את
 עצמו לגמרי אל אין סוף ברוך הוא, יודע שהכל ממנו
 ותברך, אין דבר כזה מזל וטבע וראש טוב, הכל אין
 סוף ברוך הוא, וזו שלמות "גלוי אלקות", שצריכים

להגיע אל זה בזה העולם, ומי שזוכה להגיע לכך, הוא בא אל תכליתו בזה העולם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, תבטל את עצמך לגמרי אל אין סוף ברוך הוא, ותקבל כל הבא עליך לטוב, ואל תקשה שום קשיות עליו יתברך, ואז טוב לך כל הימים.

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, בזה העולם העובר, הגשמי והחמרי, המלא הסתרות וכסויים וההעלמות, שמכסים ומעלימים ומסתירים את אמתת מציאותו יתברך, עובר על האדם מה שעובר — צרות ויסורים, קטנות וחלישות הדעת ומכאובים, ועקר גדלת בר ישראל, שבורח מכל מה שעובר עליו רק אליו יתברך, ותמיד ממשיך את עצמו רק אל גלוי אמתת מציאותו יתברך, אשר המדרגה הזו היא המדרגה הכי גדולה ונוראה מאד מאד, כי הקדוש-ברוך-הוא שלח נשמה מרום גבהי האצילות אל העולם הגשמי והחמרי הזה, עד שמעלימים ומכסים ומסתירים את אמתת מציאותו יתברך ממנו, ואדרבה נותנים לו בחירה שיראה בדיוק ההפוך מהמציאות, שרוצה רק גיבנות ושחיתות, העלמות והסתרות, עם כל זאת הוא אינו מסתכל על כל זה, רק בורח אליו יתברך, זו מעלת בר ישראל

יותר ממלאכי מעלה, כי המלאכים הם נשמה בלא גוף, ועל-כן אם הם משיגים את אמתת מציאותו יתברך, אין זו מעלה ושבח כלל, כי אין להם מי שימנע ויכסה ויסתיר ויעלים מהם את אמתת מציאותו יתברך, לא-כן בר ישראל המנח בזה העולם מלא הספרות וכסויים, צרות ויסורים ומכאובים, חובות עניות ודחקות, מחלות יסורים מיסורים שונים שעוברים עליו, ואף-על-פי-כן הוא בורח אליו יתברך. זה עקר מעלת בר ישראל; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לא ליאש עצמך מכל מה שעובר עליך, אלא ברח לך אל גלוי אלקותו יתברך, הינו שתמיד תמשיך את עצמך רק אליו יתברך, ותדע בידיעה ברורה ומזככת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן הכל ממנו יתברך, ועל-ידי-זה בעצמו תזכה להנצל מכל העובר עליך, כי אין עוד הצלחה לאדם כמו מי שזוכה להמשיך את עצמו אל "גלוי אלקות", הינו שתמיד יהיה גלוי לפניו אשר אין עוד בלעדיו יתברך כלל; אשרי מי שמכניס דבורים אלו בתוך לבבו, ואז טוב לו כל הימים.

י

צריך שתדע אהובי, בני היקר! אף שאני מרבה לדבר עמך מ"גלוי אלקות", ומשתדל להחדיר בך,

אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְנִדְמָה לָךְ כְּאֵלוֹ אֲנִי
 חוֹזֵר עַל דְּבָרַי פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר, כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ אֶת
 זֶה בְּכָל פֶּעַם בְּפֶעַם מִמְּנִי, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ
 כָּלֵל, וְהִכַּל לְכָל אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא, וְעַקֵּר הַתְּכָלִית הוּא
 רַק לְהַגִּיעַ אֶל "גְּלוֹי אֱלֹקוֹת", עָלֵי לֹאמַר לָךְ כִּי עֲדִין
 לֹא הִתְחַלֵּיתִי לְגִלוֹת לָךְ מֵה שֵׁישׁ לְגִלוֹת, כִּי כְּפִי הִצְרוֹת
 וְהִיְסוּרִים וְהִמְרִירוֹת שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד בְּזֶה הָעוֹלָם,
 וּמִנָּח בְּמָקוֹם סִכְנָה גְּדוֹלָה בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל
 רִגַע מִמֶּשׁ, שְׁלֹא יִתְפַּס בְּאִיזוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת,
 שְׁלֹא יִחְבֵּר אֶת עֲצָמוֹ אֶל קָלִים וְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים,
 מִיָּנִים וְאֶפִיקוֹרְסִים, הַכּוֹפְרִים לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבָּרַךְ, רַחֲמָנָא
 לִישְׁזַבֵּן, עֲדִין לֹא הִתְחַלֵּיתִי לְדַבֵּר עִמָּךְ, כִּי בְּאֵמֶת
 צְרִיכִים לְחֹזֵר וּלְדַבֵּר בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִחֲדָשׁ רַק מִמְּנִי
 יִתְבָּרַךְ, כִּי כְּפִי רַבּוּי הַדְּבוּרִים שְׁאָדָם מְדַבֵּר וּמְגַלֵּה
 וּמְפָרְסֵם הֵן לְעֲצָמוֹ וְהֵן לְאַחֲרִים, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו
 יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, כּוֹלֵי הָאֵי וְאוֹלֵי יִזְכֶּה לְהִנָּצֵל מִכָּל מִיָּנִי
 דְּעוֹת כּוֹזְבִיּוֹת, מִיָּנוּת, כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, הַמְעַלְיָמִים
 וּמְסַתִּירִים וּמְכַסִּים אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין
 הָאָדָם נִמְצָא בְּסִכְנָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי אֵין לָךְ עוֹד
 סִכְנָה כְּמוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, שְׁהָאָדָם יְכוֹל לְאַבֵּד
 אֶת זֶה הָעוֹלָם כְּרִגַע, חֵס וְשְׁלוֹם, עַל-יְדֵי שִׁימְשִׁיךְ
 אֶת עֲצָמוֹ אֶל דְּעוֹת נַפְסוֹת שֶׁל מִיָּנִים וְאֶפִיקוֹרְסִים,

הכופרים לגמרי בזה, וממשיכים את עצמם אל הטבע, אשר זה עקר הטמאה, טמאת מת ממש, כי עקר הטמאה והזהמה הוא כפירות ואפיקורסות, ולהפוך עקר הקדשה והטהרה הוא האמונה הברורה והמזככת בו יתברך, ועל-כן ההכרח לי לחזור עמה, אהובי, בני היקר, מדי יום ביומו ומדי שעה בשעה ומדי רגע ברגע עוד פעם מ"גלוי אלקות", שתדע אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא. ותכניס את זה היטב היטב בדעתך ובלבך, ואל תקשה שום קשיות וספקות עליו יתברך, ואז כולי האי ואולי תשאר דבוק בחי החיים בו יתברך, ותהיה יהודי ירא שמים המקיים את מצוותיו יתברך בלי שום חכמות כלל, ואם תקיים את זה בתמימות ובפשיטות, אז תזכה לעבור את זה העולם בשלום; אשרי מי שישאר יהודי נאמן להקדוש-ברוך-הוא, ויזכה לצאת מזה העולם בקדשה ובטהרה, ואפלו שפך נכשלת, אז לא תזוז משם עד שהקדוש-ברוך-הוא ימחל לך, כי על-ידי אמונה, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לאדם על כל החטאים, הינו כשאדם חוטא, על-ידי-זה הוא מעלים ומסתיר ומכסה ממנו את אמתת מציאותו יתברך, ותכף-ומיד כששב בתשובה שלמה אליו יתברך, ומתחרט על כל מה שעשה, אז דיקא נתגלה אליו אור אלקי; ועל-כן ראה,

גלוי אלקות

רנא

אָהובי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ,
וְתִכְנִיס אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלֶּה הַיָּטִב הַיָּטִב בְּתוֹךְ לִבְךָ
וְדַעְתְּךָ, וְתַחֲזֹר עַל זֶה פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר, אַז תִּזְכֶּה
לְהַפְּלִל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתִהְיֶה יְצִיאָתְךָ מִזֶּה
הָעוֹלָם כְּבִיאָתְךָ, וְיִוָּכְלוּ לְהַכְרִיז לְפָנֶיךָ: "אֲשֶׁרִי הֵבֵן
הַחֲזוּזֵר אֶל אָבִיו בְּטָהֳרָה, אֲשֶׁרִי לוֹ בָּזָה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּבֹא."

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

כָּל מֵה שְׁמֵתִקְרַב יוֹתֵר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, צָרִיף
לִידַע, שֶׁהוּא רְחוּק מְאֹד מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ. כִּי
אִם יִחְשַׁב וַיִּדְמֶה בְּדַעְתּוֹ, שֶׁכָּבֹד נִתְקַרַב
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וַיִּוֹדַע בִּיְדִיעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ,
זֶה סִימָן שְׂאִינוֹ יוֹדַע כָּלֵל, כִּי אִם הָיָה
יוֹדַע קְצַת מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הָיָה יוֹדַע שֶׁהוּא
רְחוּק מְאֹד מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִינוֹ יוֹדַע כָּלֵל,
וְזֶה דָּבָר שְׂאִי אֶפְשָׁר לִפְהָ לְדַבֵּר וּלְהַסְבִּיר
זֹאת, כִּי גְדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ אֵין שְׁעוֹר.
(לקוטי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סג)